

Predikan Annandag Jul 2020

Apg. 6:8-15, Matt.10:16-22

Tro på liv och död

Är det inte ganska märkligt att vi dagen efter Jesu födelse firar en martyr, Stefanus, som blev den förste som dödades för sin tro på Jesus, efter påsken i Jerusalem. Vad har hans död med krubban i Betlehem att göra kan man undra.

Jo, det har den faktiskt. De första kristna hade alldeles nyss upplevt Jesu uppståndelse från de döda. De förstod att något fantastiskt hade hänt. Döden var besegrad. De onda makterna som ville tysta och bli av med Jesus hade inte vunnit. Gud hade visat att Jesus, som blivit dömd och avrättad som en brottsling, var Guds Son. Och det var han redan i krubban; som änglarna berättade för herdarna på ängen i julnatten: *Jag bär bud till er om en stor glädje, en glädje för hela folket. Idag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.*

Men de första kristna fick också uppleva samma sak som har upprepats i alla tider, också idag.

Detta är inget glatt budskap för alla. Herodes, kungen, blev livrädd och skickade ut sina soldater för att döda alla pojkar under 2 år i Betlehem, de som vi förr kallade de menlösa barnen, som vi minns och firar den 28 december. Och egentligen är ju dessa barn de första martyrerna. De fick ju också sätta livet till för att rädda Jesusbarnet.

Men Stefanus, är alltså den förste att dödas efter Jesu uppståndelse, och att vi firar honom idag beror på att vi kristna vet att döden inte är slutet på allt; döden är vår himmelska födelsedag.

Det är den dag då vi går från livet på jorden till livet hos Gud. Livet på jorden är en förberedelse för det nya livet, som alltså på sätt och vis börjar här. När Gud sänder Jesus till världen så gör han det för att visa oss sin stora kärlek till alla människor. Som det sas i den gamla dopordningen: *Gud vill inte i det ondas våld lämna dem han har skapat.*

Han vill hjälpa oss, förlåta oss och försonas med alla människor. Därför låter han Jesus ta på sig världens ondska och brott, dö för vår skull, och uppstå från de döda. Ondskan, lidandet och döden är besegrade, och i den nya världen, i Guds egen, eviga värld, finns ingenting av detta kvar.

Allt är nytt, allt är förvandlat.

Men för många människor är detta obegripligt, religiösa fantasier, eller ideer som hotar allt gammalt och invariant. Så var det för de första kristna. De kom i konflikt med den gamla tron och de gamla traditionerna. Hur kunde de påstå att Jesus var Messias, och att han kunde rädda oss från ondska och död? Och att han var Messias, den utlovade räddaren var omöjligt för många att tänka sig. Han hade ju blivit avrättad som en kriminell, det visade väl tydligt att han hade fel, att allt bara var en bluff, och att Gud hade övergett honom. Och uppståndelse måste ju också vara en bluff, trodde många då som nu.

Nu drabbar ilskan och irritationen hans efterföljare. Och ibland blir den så stark när folk hetsar varandra mot dem som vågar tycka något annat, att allt går överstyr och de avvikande

blir dödade. Eller fängslade, eller inlåsta på mentalsjukhus och omskolningsläger. Det drabbar inte bara kristna, men idag förföljs fler kristna i världen än någonsin tidigare. Vi har nog ganska svårt att förstå hatet och mordandet, men att det inte är särskilt populärt att öppet tala om att jag tror på Gud och att Jesus betyder något för mig, det känner vi till. Inte sällan får vi som kristna höra att vi tror på sagor och att vi måste vara dumma i huvudet som kan tro på Gud. Det vet ju alla att det bara är fantasier. Moderna människor borde inse att det man trodde förr är lika ovetenskapligt som att tro att jultomten verkligen finns och att det bor troll i skogen.

Ändå tror vi-Ändå är vi fullkomligt övertygade om att Gud är den verklighet som ligger bakom hela vår värld, allt som finns, och att Jesus Kristus är hans Som som kom till oss med Guds kärlek och förlåtelse. Oavsett om världen vill ha den eller inte.

Hur överlever tron i en värld som förnekar den, hatar den och vill tysta den som tror?

Det är den Helige Andes verk. Det står ju om Stefanus idag, att ingen kunde hävda sig mot visdomen och anden i det han sade, och Jesus säger själv till oss att vi inte behöver oro oss hur vi ska försvara oss mot anklagelser för vår tro, för det vi ska sägas ska läggas i vår mun, och då är det inte vi som talar, utan Guds Ande som talar genom oss.

Men framförallt är det Anden som föder tron i oss, och som gör att den lever och verkar i våra liv, i vardagen.

Det är Anden som låter Guds kärlek och förlåtelse flyta fram i oss som strömmar av levande vatten, säger Jesus i Johannesevangeliet. Och evangelisten tillägger, att detta sade han om Anden, som de som trodde på honom skulle få.

Anden håller trons låga levande, Anden lyser upp mörkret för oss, räddar oss från förtvivlan och missmod, Anden gör oss glada och hoppfulla, också när vi skulle ha all anledning att känna oss nedslagna och modfälda.

När man såg på Stefanus, mitt i hans utsatta läge, såg hans ansikte ut som en ängels, står det, och när han efter sin långa predikan om Jesus, blir stenad ropar han, på samma sätt som Jesus, när man korsfäste honom: ” Herre, ställ dem inte till svars för denna synd. ”

Så får vi också be för en värld som avvisar Guds kärlek, och hatar de kristna.

Vi svarar inte med hat, utan med godhet, vi försöker göra som Jesus vill; älska våra fiender och be för dem som förföljer oss .

Ibland kan det vara vår egen familj som är emot oss, ibland tidsandan och den allmänna meningen, fanatiker eller människor som blivit besatta av hat, men Var inte rädd, du lilla hjord, säger Jesus, er fader har beslutat att ge er riket. Guds rike, hans underbara värld, så skimrande och full av lycka, skönhet och frid, är din och min, och Gud vill att alla ska komma hem till honom. Valet är ditt och valet är mitt.

Gud är inte långt borta, och han älskar alla, som en god far älskar sina barn.

Amen